

[kisvárdai.lapok]

XII. évfolyam 7. szám – 2010. június 25., péntek

„Egy fesztiválon másnak is kellene történnie a színházon kívül — a körítésen lehetne javítani. Kiszínezni a kocsmát, jó kis koncerteket szervezni, úgy hallom, a Quimbyt például nagyon szeretik a színészek. Az arcukat átgondolása, kialakítása is ugyanilyen fontos — a fesztiválhangulatot lehetne így tuningolni.”

Csernátoni Lóránd

„A kritikára egyre nagyobb a szükség, hiszen folyamatosan bővül a színházi kínálat, egyre nehezebb kiszűrni a jót, az értékeset. Ebben is, mint sok más fontos dologban, segítség lehetne a színházi sajtó.”

Gálovits Zoltán

Magyar
színházak
XII. kisvárdai
fesztiválja

[reflekt]

[komment]

Kriminális csíny

„Nem szempont számunkra, hogy melyik fesztivál milyen céllal, tematikával szerveződik, alapvetően az előadásokra koncentrálnunk, és az értékelésekre – ez majdnem annyira érdekel, mint maga az előadás. Szerettem hallgatni a hozzáértőket, mert míg én elsősorban érzelmi oldalról közelíték, ők talán jobban mögé látnak egy-egy darabnak. Megpróbáltam tesztelni magam, hogy mi az, amiben meg erősítenek, mi az, amit nem vettem észre, amire legközelebb jobban odafigyelhetek. Ez egyféle nézői szabadegyetem számomra.” (Vincze Anikó)

Hangjában a nem szenvedélyből korán kelő emberek természetes durcásságával, az előző napi beszélgetésindítói szereplése alapján halk szavúsággal és túlzó elméletiséggel megvádolt Upor László ismét vállalkozott egy elméletveszélyes elvonatkoztatásra: keresett és találni vélt közös nevezőt a Safe House-ban és a Három nővérben.

Olyan művek ezek – mondta –, amelyek vagy akkor hatnak, ha a hétköznapi életünkől összerakott sűrítmények, vagy ellenkezőleg, az életünk apróságaira való ráismeréssel ajándékoznak meg. Ezt ígérik, s ezt az ígéretet nem teljesítik a látott előadások.

Safe House. A raktár- és autógyűjtogatás frusztrált, nyomorult fiatal emberek kriminális csínyje. A szabadkai társulat által komponált történetről nem tudni meg, Angliában játszódik-e, vagy a szülőföldön, mert a kedvencek meccseiről sugárzott tévéközvetítés szinkronizált. Egyáltalán, ami itt ismerős, az nem az életből, hanem az életet leképező filmekből ismerős – szólt a bíráló –, és a fő baj az, hogy ennek a dramaturgiának megfelelően a végére teljesen lepuhítottak az indulatok.

Mezei Zoltán rendező másként látta. Szerinte az otthoni létük nyomorúsága/boldogsága termeli ki a helyzeteket. Azt próbálják minden előadásukba belevinni. Mi az, ami fiatal férfiakat közösséggé tud tenni? A futball. Ennek árnyékában generálódnak az indulatok és a féltelmek: merjenek-e lépni, vagy ne? Ha lépnek, arról hamar kiderül, hogy butahülye lázadás, rossz buli. Abban a pillanatban azonban, amikor cselekszenek, azt érzik: nem a rendszer szolgál.

Kitörési dráma, tévéregény? Zappe László szerint ha belekeveredünk egy krimibe az vagy megoldódik, vagy tragédiába torkollik, vagy elhajlik az abszurd felé. Itt érzékelhetetlen, miként végződik a történet.

Szűcs Katalin úgy gondolta: ellenkezőleg. Az édesanyjáért kockáztató fiú tette gyönyörű, és tiszta. Miért kelljen mindig a műfaj sémáinak megfelelni?

Három nővér. Mit akart Martin Huba rendező, amikor ülőpróbái díszletben, ülőpróba-helyzettel indította az előadást? Miért esetleges az átváltás a próbaszituációról a tényleges játékra? Megkerülhetetlen kérdések ezek, hiszen a Három nővér friss előadásainak özönében a komáromiakénak ez a fikció az újdonsága.

Kuligin megformálója, Tóth Tibor igazgató hamar eloszlatta a koncepció-teretkai homályt. Az eredeti elképzelés szerint a rendező színre lépett volna, hogy instrukciókkal navigálja a próba-játék átváltozásokat. Zsákutca. Második nekifutásra az ülőpróbák az értelmezés kulminációs pontján, a megihlettség pillanatában fordultak volna át játékba. Ettől aztán akkor sem tágitott a rendező, amikor a Csehov-szöveg annyira beivódott már a színészek szervezetébe, hogy érezni lehetett: a mentegetőző idézőjelek nélkül is érvényes, erős előadás születhetne.

A jól bejátszott tér, az alakítások többségének kiérleltége, szenvelgésmentesége okán szép színházi élményként emlékeztek meg a látottakról a résztvevők.

„A szakmai beszélgetések résztvevői finomkodnak, vigyáznak egymás hiúságára – emiatt lassan nem tudom, kinek lehet hinni. Ráadásul gyakran elhangzik olyan hozzászólás is, ami melléje megy az előadásnak, az illet végighallgatni nem csak kínos, de legtöbbször értelmetlen is.”

Balogh Tibor

[fókusz]

Akárki

A perspektivikusan szűkülő fehér tér, amiben két katona életének utolsó éjszakáját tölti, egyszerűsége ellenére számtalan asszociációt hív elő, amelyek egyaránt kapcsolódnak az előadás tematikájához és reflektálnak a színházi játékhelyzetre. Lehet (színházi) laboratórium (a katonák fehér jelmeze vegyvédelmi overallra hasonlít), gyereksátor, ahol a szabad fantázia formálja át a tárgyakat és idézi oda Hópelyhecskét, lehet belső, mentális tér, amiben szét-szórva bukkannak fel különböző emlékek, és nem utolsósorban határtalan hómező. Nem furcsa hát, hogy Béres László szatmári rendezése után hat évvel ismét előveszi a fehér varázsdobozt – bár problematikus, hogy annak elemei változatlanul köszönnek vissza. Bizonyos értelemben ez brooki üres tér, ami a színészi játék erejére hagyatkozik, sőt, teremtő szabadságát alapozza meg. Ezen múlik, hogy a sokrét(eg)ű színházi asszociativitás, amit Griskovec szövege kódol, nem a néző rejtvényfejtői agymunkája révén bontakozik ki, hanem élő jelentéssé válik, színházi valóságként születik meg.

A Figura három fiatal színészének sajnos nem sikerült megszólaltatnia ezt a jelentésgazdag bonyolultságot. Nagyon kedves, szeretnivaló alakításaik révén elmesélődött egy halál-történet, de Griskovec kiszámítható drámájának nem ez az érdekessége, hanem a fagyhalálig tartó út apró pillanatai, etapjai. Ezen az úton a történetmondásnak különböző tétjei vannak: a sztorizgatás eleinte mindennapi, aztán az a (bajtársias és ösztönösen kényszerű) feladata, hogy ébren tartsák vele egymást, majd fokozatosan változik át az étellel „elszámoló”, deliráló lázálommá. Kőműves Csongor és Kolozsi Borsos Gábor egytónusú alakításai inkább rögzítenek egy állapotot, mint lekövetnek egy belső változást. Enélkül nehéz megérezni a metsző hideget, a cigaretta utáni vágyat, a keserű érzést, hogy van, amit javíthatatlanul ellőttünk az életben.

Hópelyhecske alakja szintén több, ellentmondásos rétegből áll. Ő jeleníti meg a két katona szerelmeit, anyját, ugyanakkor rendező, bábjátékos, jótündér, a vágyakkal szemben tehetetlen istenfigura. Vajda Gyöngyvér alakításában a bájos mesefigura-karakter uralma ezek jelzesszerű felvillanásait engedi meg. De többek között épp ezek részletes kidolgozottsága, a kontrasztosság adna esélyt arra, hogy továbblépve a gyerekszínházi játékoságon, megjelenjen a (fagy)halál értelmetlen, metsző, könnyű kegyetlensége. Esélyt, hogy mindezt magunkra vonatkoztassuk.

anikó

[komment]

A Téli kívül még két előadásunkat szeretnénk volna megmutatni a fesztiválon. A Minden jó, ha vége jó-t, mert az első figurás Shakespeare-előadás. Kövesdy István rendezése izgalmas előadást eredményezett. Jó példa arra, hogy ilyen kisszámú társulattal is, mint amilyen a Figura, különösebb vágások nélkül bemutatható Shakespeare. A Napút a cédrus árnyékában színházi esszé kísérleti előadás, a társulat újabb törekvése a színházi nyelv megújítására. Az előadás bátran felvállalja a Figura kísérletező arculatát. Döbrei Dénes rendezésében, aki Nagy József alkotótársa is, rengeteg munka van és sok izgalmas kérdést vet fel. Március 1-jétől a színház gondnokságába került az egész épület, ahol eddig működünk. Erre régóta törekedtünk. De a 70-es években épült szocreál típusú épület soha nem volt felújítva. Olyan elementáris munkálatokkal kellett kezdeni az átvételt és a felújítást, mint pl. a tetőszigetelés, vagy megfelelni a tűz- és munkavédelmi előírásoknak.

Béres Laci

Griskovec kortárs orosz szerző kis kollázstörténetekből álló szövege a néző számára is ismert közös múltból, élményekből építkezik. Erre a nosztalgikusra most mégsem volt fogékony az ott ülő publikum. Ennek oka talán az átadás erőtlenségében vagy a dráma vékonykaszágában rejtőzhet. Pedig gyönyörű volt ezeket a tiszta arcokat látni.

barsi

Az előadás nincs telezsúfolva fölösleges díszletelemekkel vagy kellékekkel. Céltudatosan minimál. A kivetített rajzocskák egyszerűek és nagyszerűek, nem hiányolok semmit. Ennek ellenére sosem fogom megbocsájtani a karácsonyfaéggöket a záró képben.

demKata

[fókusz]

A Hargitáról a Holdra

Magyar a Holdon – Székelyudvarhely

[komment]

Örvendetes volt számunkra, hogy két előadásunkat válogatták be a versenyprogramba, de sajnos az Ahogy tetszik díszlete nem fért be a kiszvárdai színházba.

Idén számunkra is nehézségeket okozott a gazdasági válság, mégis sikerült négy nagyszínpadi, két stúdiótermi és egy felolvasó-színházi bemutatót tartanunk. Ebben az évadban is sikerült megszervezni a dráMA kortárs színházi találkozót. Jövőre természetesen szeretnénk, ha nagyobb költségvetéssel gazdálkodhatnánk, így biztosítva a kívánt minőséget és a fejlődést, de a kilátások nem kecsegtetőek...

Mindent előnt a média... és a médiakritika. Kritizálni a mindent átható bulvárt, sztárocska-csinálást, feltűnősködést szinte ugyanolyan ciki, mint maga a globális, mindent benyelő műfaj. A magaskultúra beemeli, és azt hiszi, csak eltartja magától s finnyásan vizsgálgatja, holott osztozik vele a paneleken, s röpi vele lefelé maga is. Valamirevaló kortárs darab a Plazmától a Cukor Show-ig, színháztól a filmig, sőt szerzőként Tasnádi is többször használja (hasznot húzva belőle) ezt a „bekebelezettséget”.

Ismerős és sikeresen eljár a maga bolygó-pályáján a Magyar a Holdon: még a viszonylag ritkán színházba tévedő is tudja, hogy a kibeszélő- és kvíz-sókból animátorok pezsdítik a nézőt, jelre megy az ütemes taps, az ujjongás. A hétköznapi ember már-már rutinosan keveredik média-közeli szituációkba, megszólítják, beszélgetik, irányítják ilyen-olyan játékmesterek. Eleve gyanút fogunk, mikor nyereségy-szelvényt kapunk, s/hogy a Space Columbus program díjnyertesei vagyunk-leszünk. Olyan projektbe/adásba kerülünk a szakszerű bemelegítés után, amelynek végén természetesen az elkésző nézőpár kerülhet a legkivételezettebb helyzetbe: azaz ők lehetnek az első magyar telepesek a kiparcellázott Holdon. Életszerűen életszerűtlen.

A rutinos viszonyoknak hatása van a színházi szituációra is: már nem akkora meglepetés, hogy a tévébe kerülünk, az álságosság inkább színpadi álságosságnak tűnik, hiszen tudjuk, hogy színész játssza még a kameramant is, nemcsak a játékmestert. Ezért furcsán tudatos viszony jön létre: a néző tudja, hogy duplán néző és duplán résztvevő, s ezért talán készségesebb is (bár némi beépítettségre a kiválasztott plusz-pár esetében gyanakodhatunk). Természetesen az elkésző Császárék modellálják le a (nagy)magyar átlagot. Énektanárnő: bezárt iskolával. Üvegfüvő: megszünt gyárral. Lakótelep, kártyás barát, titkolt alkoholizálás, gyanakvás, sunyiskodás, balfékség. Ami a korábbi Csákányi—Scherer—Mucsi—Katona László-féle, Árkosi Árpád rendezte lebögető, honfibt és honderút élesztgető, pénznyelő személyiség- és munkaerőpiac-fejlesztő revühöz képest kicsit más, az a „blokkklás”, az egy órával többet mutató pontos idő, a székely kesergő, a „román szomszéd” vagy a himnusz/zászló felerősített rezonanciái. Ez nyilván helyileg szervül, „adja magát”, s az alkotók nem állnak különösebben ellen neki. (Az is poén, hogy a színész-rendező Tóth Árpád játssza a játékmestert.) Szűcs-Olcsváry Gellért kisember-toporgása, Mezei Gabriella jellem-nagyáriái s Antal Csaba cyborg „Tuborg”-ja, azaz gépembere jó hármast teremt,

hálás figurákkal. Dunkler Róbert műsorvezetője lassabb és elfogódottabb: de nem (csak) ezért bocsátják el. (Következetes a vég: nem jönnek ki tapsra, hiszen egy játékban voltunk.) A darabban bőven van (jobb-rosszabb) poén, színész-függő, ki mennyit érvényesít, a siker zsigerileg borítékolható: ugyanolyan biztonsággal, mint ahogy nem nyer az ember a „Gratulálunk, Ön nyert...” kezdetű levelekkel.

[komment]

Antal Csaba brilliánsan zongorázta végig a cyborg repertoárját – és nem csak.

Budai Katalin

[fókusz]

Megy-e a koton a lazagnához?

Ájlávju – Temesvár

Profi munka. Már ami az előadást illeti. Mert maga a mű nem sorolható a musical-irodalom jelesei közé. Darabról nem is igen beszélhetünk, hiszen nincs elmesélhető történet, nincsenek állandó szereplők, akik sorsát – legalább a műfaj adta korlátolt lehetőségeken belül – követhetnénk, s Jimmy Roberts zenéje sem marad meg az örökkévalóságnak.

A darab a partner-és párkérés, majd a házasság témaköréből vett rövidebb-hosszabb jelenetek, szólók és duettek füzére. E jelenetek szereplői mindig mások, ám a szingliség, a szexuális kielégületlenség, a párkapcsolatok problémái ugyanazok. Nem lehet egyedül élni, de nem lehet párban sem, mégis mindenki ez utóbbit áhítja, s ha eléri, még a látszólag boldog együttléte is igyekszik felrúgni, hiszen – hogy egy másik előadásból vett idézettel éljek – jó egy-két szelet az otthoni kenyérből, de kell néha a másé is. Minderről Joe DiPietro eredeti, illetve Fábi Péter magyar szövege ironikusan szól.

A temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház e mű színpadra állítására vendégrendezőt hívott. Puskás Zoltán Gyarmati Kata dramaturggal némileg átigazította a szövegkönyvet: az első részben megtartották a darab epizodikus szerkezetét, ám a másodikban nagyobb jelenteket alakítottak ki, így a különböző párokkal történő esetek kvázi-történetet körvonalaznak. Ez a felvonás a házasságé, a megöregedésé, itt a rendező – az első rész frivolabb hangvételével szemben – líraiabban fogalmaz, de a jelenetekből ekkor sem hiányzik az irónia. Puskás ízléssel, kellő teatralitással, jó tempóban és pontosan kidolgozva vitte színre e habkönnyű opust.

Borbély B. Emília, Éder Enikő, Kiss Attila és Molnos András Csaba főlényes szakmai biztonsággal abszolválja a zenés színházi feladatot. Jól énekelnek, néhány gesztussal képesek figurát felvázolni és jellemezni, bírják energiával az alakváltások sorát. Mindőjüknek van egy-egy szólója is, közülük talán a legerősebb Borbély B. Emíliaé, aki egy partnerkereső videó-felvétel jelenetében visszafogottan, a szentimentalizmust elkerülve rajzol fel egy női sorsot.

A zenei kíséretet hegedű, bőgő, zongora összetételű zenekar szolgáltatta. Épp mögöttük ültem, így közvetlenül élvezhettem a zongoránál ülő Csibi Andrea koncentrált, a színészek minden rezdülését érzékenyen követő és szolgáló muzsikálását. Kell ennél több egy várbeli estében?

A zenei kíséretet hegedű, bőgő, zongora összetételű zenekar szolgáltatta. Épp mögöttük ültem, így közvetlenül élvezhettem a zongoránál ülő Csibi Andrea koncentrált, a színészek minden rezdülését érzékenyen követő és szolgáló muzsikálását. Kell ennél több egy várbeli estében?

Nánay István

[színházi.szótár]

hantalógia – Azon színház-elméleti és -történeti írások, amelyek előzőleg már megemésztett kutatásokból építkezve, azokat újra-, össze- és visszaszerkesztve olyan bonyolultsági fokon mutatják be a már ismert témákat, mint ennek a mondatnak a felépítése.

színiköz-imádat – Amikor egyidőben valósul meg az a két jelenség, hogy a színész szerelmes a színjátszásba, és a közönség rajong a színészért.

szerepálom – Egy jobb jövőbe vetett hit. Kevésbé foglalkoztatott színészek naiv reményének kifejeződése, hogy végre normális szerepet kapnak.

színházi kommunikáció – Miután a néző hosszasan kereste csörgő telefonját, felveszi és idegesen elsutyorogja a vonal másik végére, hogy épp nem tudja felvenni.

színihilizmus – Az előadás sikerébe vetett hit hiánya, mely sajnos előadás közben sugárzik a nézőtérre.

végzős színészhallgató – Az az egyén, aki nemsokára kétségbeesetten szabadúszhat a színházi mélyvíz boldogságában.

színesztétika – Tehetségtelen színész. Szerepe kimerül abban, hogy emeli a színpadi látványt.

köznyelv-undor – A színházi szakmabeliek azon megnyilvánulása, hogy elítélően tekintenek az emberre (vagy figyelembe se veszik), ha köznyelven fejezi ki magát és nem használ semmilyen művészi, irodalmi terminust.

[reflekt]

Kör – Tér

[lánc.kérd]

demKata → Simon Judit: Melyik előadást néznéd meg még egyszer szívesen a fesztiválról?

Sok van. Mindenképpen megnézném még egyszer a 20/20-at, a Mizantrópot és a Liliomot. A Lovak az ablakban-t is, bár már többször láttam. Eddig ennyi, viszont nagyon kíváncsi vagyok a szatmáriak Csehov-előadására.

Simon Judit → Vándor Éva: Hogy érzed magad a határon túli kollégák társaságában?

Remekül. Felszabadultan. Boldogan. Néha fájdalmasan, mert mindig lát vagy hall az ember olyat, ami fájó a lelkének. Mert jót kívánok nekik. Olyan jó lenne, ha sokan látnák és ismernék őket, mert félelmetesen gazdagok mentálisan. Ebből mindenkinek kellene kapni.

Vándor Éva → Lendvai Zoltán: Örül-e, hogy itt van még egyszer, és jönne-e még egyszer?

Igen. Azért vállaltuk. Hogy jövőre? Igen. (Ha te is itt leszel.)

Lendvai Zoltán → Elor Emina: Jössz jövőre?

Igen. Gondolom. Szerintem. Valószínűleg. Nagy bizonynal. Remélem.

Elor Emina → Szűcs Katalin: Mi volt a legnagyobb meglepetés a fesztiválon?

Most hallottam, hogy a műsorfüzet bevezetőjében elírtam, hogy hol rendezte Keresztes a Három nővért. Temesvárra helyeztem a történetet, holott Szatmár. Ez nagyon nagy, de kellemetlen meglepetés. De amúgy is megdőlt az egész bevezető, azóta nem is nagyon foglalkozom vele. Ezt is, gondolom, csak Keresztes vette észre, bár ez érthető.

Éppen az ellenkezőjét. Egyre határozottabb a minőség felé fordulás a határon túli színházakban, ami természetesen nem azt jelenti, hogy nincsenek gyengébben sikerült évadok, de a kereskedelmi színháztársaság felé történő elmozdulást nem érzékelek.

A 2002-es évadban voltál POSZT-válogató. Látsz különbséget a két tisztség között?

Semmilyen különbséget nem érzékelek, nem teszek. Bárhova válogatok, egyetlen szempontom van, hogy hasson rám az előadás. Nincs tematikai vagy egyéb preconcepcióm. Nyilván a határon túlról nehezebb válogatni, mert nagyon nagyok a távolságok, s útvonaltervet célszerű összeállítani, hogy legyen minél hatékonyabb egy-egy nekirugaszkodás.

Fenyeget-e a pénzhiány miatt annak veszélye, hogy elburjánzik a DVD-alapú válogatás?

Mindig létezett a DVD-s lehetőség. A határon túli színházak kevesebbet játszanak egy hónapban, mint a magyarországiak, olykor fizikai képtelenség, hogy eljussak mindenhová. Figyelembe veszem természetesen a színházak javaslatát, mi az, amit okvetlenül ajánlanak, vagy mi az, amit nagyon nem. Ha valamelyik előadást nem feltétlenül javasolja a direktció, azt érdemes megnézni. POSZT-válogatói élményemet tudom felidézni: a debreceni menedzsment nem ajánlotta Háty Jánostól A Gézagyereket, aztán a POSZT-ról indulva látványos nemzetközi karriert futott be az előadás.

Érzel-e premierfrászt, amikor a DVD alapján beválogatott produkció Kiszvárdán színre kerül?

Abszolút. De megmondom őszintén, akkor is érzek premierfrászt, amikor az élőben nézett előadást látom viszont. Nem egyszer előfordult már a praxisomban, hogy ami a helyszínen nagyszerűnek látszott, itt az izgulás, a játékter különbözősége és számos egyéb ok miatt meghalt. Ilyenkor a válogató is meghal egy kicsit a nézőtérén. A DVD-s szemlézés esetében persze ez fokozottan így van. Számomra a DVD esetenként még meggyőzőbb is lehet: ha egymagamban nézve azon kapom magam például, hogy tudok nevetni rajta, akkor az biztosan erős előadás.

Félted a beválogatott előadásokat a szakmai beszélgetésektől?

Önmagában a beszélgetéstől nem. Akkor sajnálom a szereplőket, ha egy itt meghalt előadás veszésének vannak kitéve.

Szűcs Katalin Ágnes sok-sok éve válogatója a kiszvárdai versenyprogramnak, és szervezője a szakmai beszélgetéseknek. Tapasztalod-e, hogy a színházak bevétel-érdekltségének erősödése következtében kisebb a minőségi merítés lehetősége a válogatáskor?

Balogh Tibor

[reflekt]

Urbán Balázs egymást követő évadokban került válogatói helyzetbe. Tavaly Kisvárdára kerestél előadásokat, idén márciustól a POSZT-ra. Szinte folyamatosan járod hivatalból – szakmáiban – a színházakat. Ugyanazt a munkát végzed?

Kisvárdára egyedül válogattam, a POSZT-ra hárman vagyunk. Most a határon túli kínálathoz hozzáadódik a magyarországi színházak felhozatala: jóval szélesebb körből kerülhet ki a pécsi tizennégy előadás. Tehát a nagy számok törvénye alapján könnyebb lesz a dolgom, mint tavaly volt.

Különbözik a kisvárdai izlése a pécsitől?

Tartalmi különbség nincs. Az én izlésem elég régen kialakult, és nem befolyásolja a helyszínt.

Az sem, hogy a program végső összeállításában az ízléshármaság is szerepet játszhat? Van munkamegosztás a válogatótársakkal?

Megállapodás nincs a feladatmegosztásról. Az elképzelhető, hogy a kritikusi edzettségem okán én tovább fogom bírni, ezért nagyobb lesz a személyes merítésem.

Fogod ajánlani kollégáidnak, hogy DVD segítségével pótolják a lemaradásukat?

Előzőleg szereztem erről tapasztalatot, inkább élőben nézzenek minden lényegeset, ha lehet.

Több-e a kommersz a színházak műsorában az előző évadokhoz képest?

Nem kerestem a kommersz előadásokkal való találkozást. Van minőségválaszték, a bulvárosodás nem veszélyezteti a fesztiválok színvonalát. Más kérdés, hogy az előző évad általában gyengébb volt az átlagosnál. A határon túli repertoárokról egyébként érdemben nem is nyilatkozhatom, hiszen egyetlen évad tanulása nem lehet elegendő a tendenciák megfigyelésére.

Mostantól, eltérve az eddigi hagyománytól, egy hónappal korábban, március 1-jével kezdődött a válogatási szezon. Helyesled?

Meteorológiai szempontból, csöppet sem. Hogyan utazzunk januárban-februárban Erdélybe? Pedig muszáj, mert a gyakorlat az, hogy az előző tavaszi előadások nem élnek túl az évadot, nem bírnak egy naptári éven át – értékállóan pláne nem – repertoáron maradni, s ez vonatkozik részben az aktuális évad őszi produkcióira is. Azt sem bánám, ha még a mi munkánk idején visszaállna az eredeti rend.

Az előrehozott válogatáskezdés nyomán több színháztól érkezett meghívás, mint tavaly?

A színházak vagy egyáltalán nem élnek jelölési jogukkal, vagy csak az utolsó pillanatban. Ismeretes, minden kőszínháznak lehetősége van egy nagyszínházi és egy kamara- vagy stúdióelőadást ajánlani. Ez az ajánlat a válogató részére kötelező megtekintést ír elő. A színházak azonban nagyvonalúak: ránk bízzák, hogy mazsolázzunk a repertoárjukból. Egy korábbi válogató úgy fogalmazott: kiszervezik a felelősséget. Majd meglátjuk, idén miként alakul.

[lánc.kérd]

Szűcs Katalin → Keresztes Attila: Hogyan érintett ez a sajtóhiba?

Egyáltalán nem negatívan. Bár miután egy évet azon dolgozom, hogy valamilyen módon

a szatmárnémeti színház jelen legyen a színházi palettán, utána egy ilyen pici tévedésből egyáltalán nincs ott. Pécsen is megjelent, hogy a Vesztett fejsze a pécsiek részéről egy remek képviselő volt, s közben nem ők játszták, hanem mi. Csak ennyi.

Keresztes Attila → Nagy Csongor: Lesz jövőre színház Szatmáron?

IGEN!!!! Határozott igen, nagybetűkkel. És négy felkiáltójelel a végén.

Nagy Csongor → István István: Milyen érzés rendezőt játszani?

Rettenetesen jó rendezőt játszani, ugyanis rendezőkből csak jó van. Rossz rendező nincs. Rossz színész van, tehetségtelen színész van, katasztrofális színész van, a rendező az mindig jó. Ilyen rendezőt szeretnék játszani.

István István → Némethy Zsuzsa: Milyen érzés volt Pécsen játszani?

Nagyon jó érzés volt. Tényleg. A közönség szerette, mi is szeretjük. Nagyon vártuk, nagyon izgultunk, nagyon szeretjük.

[mai.program]

- 11:00 **Szakmai megbeszélés**
Művészetek Háza
- 14:30 Dennis Kelly:
Zsácutca
Újvidéki Akadémia
Művészetek Háza,
Kamaraterem
- 18:00 A.P. Csehov:
Három nővér
(versenyprogram)
Szatmárnémeti
Északi Színház
Harag György Társulata
Művészetek Háza
- 21:30 Beszédes István:
Szardínia
(versenyprogram)
Szabadkai
Kosztolányi Dezső
Színház
Várszínpad

[kiszvárdai.lapok]

a Magyar Színházak XXII. Kiszvárdai Fesztiváljának napilapja

Felelős szerkesztő: **Zsigmond Andrea**

Munkatársak: **Balázs Nóra, Balogh Tibor, Csepei Zsolt, Demeter Kata, Fazakas Márta, Kovács Bertalan, Varga Anikó**

Fotó: **Szkárossy Zsuzsa**

Nyomdai előkészítés: **Kalán János**

Nyomdai kivitelezés: **Gprint Iroda**

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

1. „miért épp a legjobb mondatom húzták ki?”
2. „persze, hogy háttal vagyok a címlapfotón...”
3. „már megint nincs benne semmi vicces!”
4. „tulajdonképpen nem is olvassuk.”

A Magyar Színházak XXII. Kiszvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nemzeti Erőforrás Minisztérium, Nemzeti Kulturális Alap, Kiszvárdai Város Önkormányzata, Szülőföld Alap, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megye Önkormányzata

Médiatámogatók:

Duna Televízió, Vár FM Rádió, Magyar Színházi Portál

A címlapon:

Kőműves Csongor, Kolozsi Borsos Gábor, Vajda Gyöngyvér (Tél), jelenetkép (Ájlávju), Mezei Gabriella, Szűcs-Olcsváry Gellért (Magyar a Holdon)

[kis.lapok]